

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - שמות כא.

רבי אבא אמר, זה של משה, יש להסתכל בו בהכמה עליונה על מה כתוב כי מן הפנים משיתהו. מי שנמשך מן הפנים, ודין עליון לא פוחד מאש. ששנינו, אמר רבי יהודה, מפקום שנגזר משה לא נגזר איש אחר. אמר רבי יוחנן, בעשר דרגות נתקן, שכתוב (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא. ולא נאמן ביתי. אשרי חלקו של האיש שאדונו מעיד עליו כך.

אמר רב דימי, ויהי כתוב (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. ואמר רבי יהושע בן לוי, בישראל לא קם, אבל באמות העולם קם, ומיהו? בלעם. אמר לו, ודאי יפה אמרת. שתק. כשבא רבי שמעון בן יוחאי, באו ושאלו לפניו דבר זה.

פתח ואמר, אשכול של זפת, יתערב באפרסמון טוב? חס ושלום! אלא ודאי כך הוא, באמות העולם קם, ומיהו? בלעם. משה מעשיו למעלה, ובלעם למטה. משה השתמש בכתר המלך העליון שלמעלה, ובלעם השתמש בכתרים תחתונים לא קדושים למטה. ובאותה צורה ממש כתוב, (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בני ישראל בחרב. ואי סלקא דעתך יותר, לך שאל את איתנו. בא רבי יוסי ונשק ידיו. אמר, הרי התמדה (היין) שבלבי יצא החוצה.

שקד משמע, שיש עליונים ותחתונים, ימין ושמאל, רחמים ודין, ישראל ועובדי כוכבים ומזלות. ישראל משתמשים בכתרים עליונים קדושים - ועובדי כוכבים ומזלות בכתרים תחתונים לא קדושים. אלה של ימין, ואלה של שמאל. ועל כל פנים נפרדים נביאים עליונים מנביאים תחתונים, נביאי קדש מנביאים שלא מקדש.

אמר רבי יהודה, כמו שהיה משה נבדל מכל הנביאים בנבואה קדושה עליונה, כך היה בלעם נבדל משאר הנביאים ומכשפים בנבואה לא קדושה למטה. ועל כל פנים משה היה למעלה, ובלעם למטה, וכמה דרגות ודרגות מפרידות ביניהם.

אמר רבי יוחנן אמר רבי יצחק, משה היה מהרהר ואומר, שמו חס ושלום ישראל יכלו בעבודה הקשה הזו, זהו שכתוב וירא בסבלותם, לפיכך - וירא מלאך ה' אליו בלבת אש וגו', וירא והנה הפנה בער באש וגו'. כלומר, משועבדים הם בעבודה קשה, אבל הפנה איננו אוכל. זכאין אינו ישראל, הקדוש ברוך הוא פריש לון מכל עמיו, וקרא לון בניו, דכתוב (דברים י"ד) פנים אתם לה' אלקיכם.

רבי אבא אמר, האי דמשה, אית לאסתכלא ביה בהכמתא עלאה, על מה פתיב, כי מן הפנים משיתהו. מאן דאתמשך מן מיא, (דינא עילאה) לא דחיל מנורא. דתניא אמר רבי יהודה, מאתר דאתגזר משה, לא אתגזר בר נש אחרא. אמר רבי יוחנן, בעשרה דרגין (ויקרא רפ"ב) אשתכלל. דכתוב, (במדבר י"ב) בכל ביתי נאמן הוא. ולא נאמן ביתי. זכאה חולמיה דבר נש, דמריה אסחיד בדין עליו. אמר רב דימי, והא פתיב (דברים ל"ד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. ואמר רבי יהושע בן לוי, בישראל לא קם, אבל באמות העולם קם, ומנו בלעם. אמר ליה, ודאי שפיר קאמרת, אשתיק. בד אתא רבי שמעון בן יוחאי, אתו, שאלו קמיה האי מלה.

פתח ואמר, קומיפא דקרבני, אתערבא באפרסמון טוב חס ושלום. אלא, ודאי כך הוא, באמות העולם קם, ומנו בלעם. משה עובדי לעילא, ובלעם לתתא. משה, אשתמש בכתרא קדישא דמלכא עלאה לעילא, ובלעם, אשתמש בכתריה תתאין דלא קדישין לתתא. ובההוא גוונא ממש פתיב, (יהושע י"ג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בני ישראל בחרב. ואי סלקא דעתך יותר, זיל שאל לאתניה. אתא רבי יוסי, ונשק ידיו, אמר, הא חמירא (נ"א חמרא) דלכאי נפק לבר.

דחבא משמע, דאית עלאין ותתאין, ימין ושמאל, רחמי ודינא, ישראל ועובדי כוכבים ומזלות. ישראל, משתמשין בכתריה עלאין קדישין. עובדי כוכבים ומזלות, בכתריה תתאין דלא קדישין. אלו דימין, ואלו דשמאל, ועל כל פנים, מתפרשין נביאי עלאי מנביאי תתאי. נביאי דקדושה, מנביאי דלאו דקדושה.

אמר רבי יהודה, בגוונא דהה (ד"ב ע"א) משה, פריש מכל נביאי, בנבואה קדישא עלאה. כך הוה בלעם, פריש משאר נביאי וחרשי, בנבואה דלאו קדישא לתתא. ועל כל פנים משה הוה לעילא, ובלעם לתתא, וכמה דרגין ודרגין מתפרשין ביניהם.

אמר רבי יוחנן אמר רבי יצחק, משה הוה מהרהר ואומר, שמו חס ושלום ישראל יכלו פהאי עבודה קשה, הדא הוא דכתוב, וירא בסבלותם. לפיכך, וירא מלאך ה' אליו בלבת אש וגו', וירא והנה הפנה בער באש וגו'. כלומר, משועבדים הם בעבודה קשה, אבל הפנה איננו אוכל. זכאין אינו ישראל, הקדוש ברוך הוא פריש לון מכל עמיו, וקרא לון בניו, דכתוב (דברים י"ד) פנים אתם לה' אלקיכם.

תורה מג

לשון רבנו זכרוננו לברכה

דע, כי הדבורים של הרשע שהוא בר דעת מולידים נאוף ביהושמע, כי הזיוגים נמשכים מהדעת, כמו שכתוב (בראשית ד): והאדם ידע את הוה אשתו; וכתוב (במדבר לא): כל אשה ידעת איש. אך יש שני מיני זיוגים, הינו זיוג דקדושה, הוא התקשרות לצדיקים ואל התורה ואל השם יתברך, זה נמשך מדעת דקדושה. וזיוגים של עברה, נמשכים מדעת דקלפה. והדבור הוא התגלות הדעת, כי אין יודעים מה שפדעת אלא על ידי הדבור, כמו שכתוב (תהלים יט): וליה ללילה יתנה דעת. יתנה מלשון דבור, שהדבור מדבר מה שפדעת. וכשרשע מדבר ומוציא מפיו הקלים, מוליד אדורים ארסיים של נאוף, והשומע מפני הדבורים, ונשם נשימות, מכנים בגופו אלו האדורים. ולפיכך, בכלעם, שהוא בחינות דעת דקלפה, כמו שדרשו חקמינו זכרונם לברכה (ספרי פ' וזאת הברכה, ובזוהר שמות דף בא: בלק דף קכג:): על ספוקי לא קם כמשה וכו' – פישראל לא קם, אכל פאמות קם, וימנו בלעם. כי משה הוא דעת, וזה נקרא דורו דור דעה (ויקרא רבה פ"ט). ולכך פשטלו מואב עצה ממדון, אמרו להם: אין כהו אלא בפה, כי הפה הוא

התגלות הדעת. אמר מואב: אף אנו נבוא עליהם באדם שפחו בפה. פי הוא גם בן דעת דקלפה, כמו שכתוב (קהלת ז): את זה לעמת זה עשה אלוקים. וזה שכתוב (במדבר כד): וידע דעת עליין; ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ז): שידע מתי הקדוש ברוך הוא פועם. כי פשהדעת אינו פישוב, אזי יש פעם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים סו:): כל הפועם חכמתו מסתלקת ממנו. ולפיכך פשפעם משה רבנו עליו השלום, על אנשי הצבא פשבאו ממדון, נסתלק ממנו הדעת, והצדק אלעזר לומר הלכות טבילות בלים. וכשהדעת שלם, אזי אין פעם, כמו שכתוב (ישעיה יא): לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה. ובלעם היה מסתפל בדעת דקלפה, שהוא מותרות של דעת עליין, וכשמשנתנה, ידע שהקדוש ברוך הוא כפעם. נמצא שבלעם הוא דעת דקלפה, ועל ידי דבוריו הוליד אדורים ארסיים של נאוף. וזה פשבאו ממלחמת מדון, נאמר (במדבר לא): ויקצה משה על פקודי החיל, ויאמר החייתם כל נקבה, הן הנדה היו בדבר בלעם. בדבר דקא, פי על ידי דבריו, שהוא התגלות הדעת שלו, הוליד נאוף במדון. ולפיכך פשבאו ממלחמות מדון פתיב (שם): ויקרבו אל משה ראשי הפקדים וכו', ויאמרו ונקרב את קרנן ה' וכו', לכפר על נפשותינו לפני ה'. ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת סד), שפך אכרו: אף על פי שמידי עברה יצאנו, מידי הרזה לא יצאנו:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

רבי אבא אמר, האי דמשה, אית לאסתכלא ביה בהחמתא עלאה, על מה כתיב, כי מן המים משיתיהו. מאן דאתמשך מן מים, דינא עילאה) לא דחיל מנורא. דתניא אמר רבי יהודה, מאתר דאתגזר משה, לא אתגזר בר נש אהרא. – רבי אבא אמר בפיו דברי תורה הנמשכים מדעת דקדושה שלו, דברי תורה קדושים המחברים אותנו לצדיקים לתורה ולהשם יתברך, וכך אמר, זה ענין ומהות של משה, שברור לי בדעתי ולכן אני מצביע עליו ואומר זה, כי ענין מהותו עומד לפני בברור כנ"ל, יש להסתכל בו בעיני השכל והדעת, ולהתבונן בהיצוניותו, בהנהגתו ה' בהצלת בתיה את משה ונתנת שמו וכן ניסים שנעשו לו אחרי כן בהתגלות ה' אליו בסנה, להתבונן ולקשר ולזווג ההיצוניות הנמוכה לדעת העליון ולהסתכל בו במשה, בפנימיותו ובתוכו ולראות בו את החכמה העליונה המלוכשת בו ולקשרם ולזווגם, שהוא בחינת דעת דקדושה בחינת האדם ידע את הוה. וההתבוננות היא על הצלת משה כאמור, לשאול ולהבין, על מה ובאיזה סיבה כתוב ונצרך לדעת, כי קראה בתיה למשה בשמו, כי מן המים משיתיהו, לשון נופל על לשון לרמוז כי שמו המעיד על מהותו הפנימית, והוא דווקא משה, כי נמשה ונמשך מן המים ההיצוניים הנשמיים לרמוז כי שורש נשמתו בעליונים נמשכת מהדעת העליון, כי המים הם בחינת הדעת דקדושה בחינת ותמלא הארץ דעה פנים לים מכסים. (והמים ממלאים בשלמות את הכלי שהוא הים, כפי שמוכא בדברי רבנו, שהוצרך אלעזר בן משה לומר להלכות טבילות כלים, לרמוז ולפעול שכדי שהדעת של משה שנסתלקה מפני הכעס תחזור להיות בשלמות בתוך כלי המוחין, על ידי בחינת טבילתם, על ידי ההלכות שאלעזר גילה). ומבאר אבי אבא החכמה והדעת והעליונה שבכח המים ואומר, מי שנמשך מן המים, לא מפחד מן האיש, כי הדעת היא חיבור העליונים לתחתונים, החסד הגבורה, ההשפעה המבורכת לתוך הכלי המצומצם, לכן מי שנשמתו שורשה בדעת העליון, ידו על העליונה לשלוט על האש והגבורה והצמצום, כי יודע לחבר בדעתו הצמצום והגשמיים לקב"ה ולתורה שזה בחינת זיווג דקדושה. לכן אינו מפחד מהאש, דהיינו שאין לו יראות היצוניות מתוקף הגבורה והצמצום המסתיר את חסד ה', אלא אדרבא יודע שמלוכב בגבורה מידת יראת הרוממות ומעלה אותה ומחבר כל הדינים והצמצומים לשורשם, לקב"ה ומכניע ומסיר הקליפה שבצמצום ומגלה הפרי והאלוקות העליונה השוכנת בתוך הקליפה. וזו כאמור הייתה מהות משה לשלוט על הגבורה על ידי דעתו העליונה המחברת הגבורה לשורשה. שהרי שנינו אמר רבי יהודה, מהמקום שנגזר משה, הוא שורש נשמתו העליונה, לא נגזר איש אחר, רוצה לומר שהיה יחיד ומיוחד בעליונות שורש נשמתו, כי משה הוא שורש לכל נשמות ישראל וכלול ומכולם ואין אחר עומד במקום זה אשר נגזרה נשמתו משם, ודעתו העליונה יש בכוחה לחבר כל נשמות ישראל הפנימיות וכן נשמות הגוים ההיצוניות וכל עולם העשייה לחברם לתורה וקב"ה. כי כשם שהמים העליונים קדמו לבריאה והם שורש הבריאה כן משה.

אמר רבי יוחנן, בעשרה דרגין (ויקרא רפ"ב) אשתכלל. דכתיב, (במדבר י"ב) בכל ביתי נאמן הוא. ולא נאמן ביתי. זכאה הולקיה דבר נש, דמריה אסחיד כדיו עליו. – אמר רבי יוחנן, בעשרה דרגות של נבואה נתקן, שזאת הנבואה נמשכת מהדעת העליון המחבר הכל לשורשו הקדוש, וכל דרגה היא בבחינת מידה מיוחדת מכתר ועד מלכות, שבכל מידה ומידה של הנהגת הקב"ה בכל העולמות ובאופן שמתגלים בפועל בעולם העשייה המגושים מקום מדור הקליפות, נבואת משה היה בכוחה שמושה יתדבק בקב"ה בעזרתה מכל מקום, ולקשר כל ישראל מכל מקום שהם לקב"ה, אפילו במצרים כמקום המיצר הצמצום והגבורה, ולכן היה בכח משה לנאול נשמות ישראל מגלות וגשמייות מצרים. שכל זה הוא בחינת שלטון המים על האש, כי משה נמשך מכה העליון שבמים כנ"ל. ויש לרמוז זאת במילה מצרים, אותיות מים צר, מ-צ-ר-י-ם, שהצר והצמצום ואש הגבורה מוקף במים המכניעים אותו. והנה אלו העשר דרגות של נבואה על ידם נתקן משה, כי תקנתו והשלמתו והתגלות נשמתו היו על ידי הנבואות ותורה שגילה בחייו ומעשים שעשה על ידי הנבואה והדעת שהיה מלוכב בה, שעל ידי זה הוציאנו ממצרים וכן לעתיד יגאלנו גואלת עולם בעליית כל הניצוצות המלוכשים בעמקי הקליפות, לעלותם לשורש העליון עד שלא ישאר שום דעת דקליפה, אלא היה ה' למלך על כל הארץ במלכותו בכל משלה. ומאין יודעים אנו כי נתקן בשלמות בכל העשר מדרגות שהרי כתוב, בכל ביתי נאמן הוא. ולא כתוב נאמן ביתי הוא, כי נאמן ביתי הוא בכללות, אך אומר בכל ביתי, מורה כי נתקן בכל המדרגות מכתר עד מלכות כי בית הוא בחינת מלכות בחינת כלי בחינת ים, וכל הוא יסוד החולל ומשפיע כל הספרות שמעל מכתר ועד הוד לגלותם במלכות. וכה נאמנות משה הוא בחינת כח האמונה, שהיא בחינת מלכות בחינת זאת כידוע, כי בואת יבוא אל הקודש העליון, כי דייקא על ידי אמונתו השלמה במסירות נפש לעשות רצון אביו שבשמים זכה לאלו המדרגות של נבואה שהיו מוכנות לו מקדם בשורש נשמתו העליונה. כי עיקר הדעת העליונה זוכים דייקא כל ידי אמונה. והנה נאמן הוא דייקא, כי הוא לשון נסתר כידוע, כי חבר וזיווג כל בחינת אמונה אש גבורה ומלכות ועשייה לפנימיות בחינת הוא בחינת מים כנ"ל. זה דעת העליון הנסתר וידוע רק למשה בלבד ואין עוד נביא שזכה לזה הדעת שהיא שורש נשמת אשר נגזר משם כנ"ל. אשרי חלקו של האיש הוא משה שאדונו מלך מלכי המלכים מעיד עליו כך שזכה לזו המדרגה העליונה של דעת עליונה וקדושה כזו ומדרגת נבואה כזו, שאין אחר שזכה לה.

אמר רב דימי, והא פתיב (דברים ל"ד) ולא קם נביא עוד פישראל כמשה. ואמר רבי יהושע בן לוי, פישראל לא קם, אכל פאומות העולם קם, וימנו בלעם. אמר ליה, ודאי שפיר קאמרת, אשתיק. פד אתא רבי שמעון בן יוחאי, אתג, שאילו קמיה האי מלה. – אמר והקשה רב דימי על דברי רבי אבא ורבי יוחנן, והרי כתוב ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. ואמר על כך דייק רבי יהושע בן לוי, בישראל לא קם נביא כמשה במדרגתו העליונה, אבל באומות העולם קם נביא במדרגה עליונה שאין כמותו, ומי הוא, זה בלעם. ואם כן איך מענתם שמישה יחיד במדרגתו ואין אחר שנגזר

מאותו מקום עליון של מהצב הנשמות? אמר לו רבי יוחנן לרב דימי, ודאי יפה אמרת לחקשות, כי יופי הוא בחינת סדר מתוקן כראוי, ונראה לכאורה מדויק מהפסוק שיש סדר מדרגות בנשמות ולכאורה בלעם מסודר במקום משה כפי הרצון העליון. שתק רבי יוחנן, לעורר השפעת התירוץ, כי סוג וגדר וכלי לחכמה היו השתקוה. שהיא בחינת אמונה שעל ידה זוכים להשיג הוא הסוד, בחינת נאמון הוא כנ"ל. **כאשר בא לקראתם רבי זענן בן יוחאי**, בכח שתיקת רבי יוחנן, אשר עורר ביאת רשב"י להמשיך הדעת ממקומו העליון אליהם ולתרוץ הקושיה, **באו גם הם לקראתו בהתעוררות נוספת מצדם, ושאלו לפניו אותו דבר שהקשה רב דימי.**

פתח ואמר, קוטיפא דקרבני, אתערבא באפרסמונא טבא חס ושלום. אלא ודאי פך הוא, באומות העולם קם, ומנו בלעם. משה עובדי לעילא, ובלעם לתתא. משה, אשתמש בכתיבא קדישא דמפיא עילא לעילא. ובלעם, אשתמש בכתיבא תתאי דלא קדישין לתתא. ובההוא גוונא ממש בתיב, (יהושע י"ג) ואת בלעם בן בעור תקוסם הרגו בני ישראל בהרב. ואי סלקא דעתך יתיר, זיל שאיל לאתניה. אתא רבי יוסי, ונשק ידיו, אמר, הא קמיהא (נ"א המרא) דלפאי נפק לבר. פתח רשב"י להקדים במשל ולתרוץ הקושיה ולדייק הכנת דברי ריב"ל ואמר, אשכול של זפת הבווי הנדחה, שהוא דעת דקליפה של בלעם בחינת אש-כל דקליפה כל הוא כוח המחבר ואש היא הגבורה, כי יש בכוחו לחבר העליונים לתחתונים באופן התחתון שולט על העליון ומפילו למדרגתו, וכי איך יתערב ויתאחד במקומו של פרי האפרסמון הטוב, היא דעת דקדושה של משה שנאמר בו ותאר אותו כי טוב, שהיה מתוקן ביסוד בכות דעת עליונה שבשורש נשמותו לחבר כל הבית לקב"ה, וכי אפשר לחשוב ולומר כן שהיו באותה מדרגה עליונה? **חס ושלום. אם כן מה כוונת ריב"ל, אלא ודאי כך הוא כמו שדייק ודרש מן הפסוק. **באומות העולם קם** נביא במדרגה עליונה ביהם לאומות, כשם שמשה היה במדרגה עליונה בנבואתו ביהם לעם ישראל, אך לא שזו הנביא העליון ביהם לאומות היה במדרגת משה, ומי הוא זה הנביא התחתון, זה **בלעם** כאמור. ויש לרמז בדברי רשב"י ודאי כך הוא, הוא הדבר והסוד והנסתר של הפסוק בחינת כך, כך כפופה הוא כתר בחינת רצון עליון של הקב"ה המשפיע אורו בעולמות גלות מלכותו וכפ סופית היא בחינת הכתר היורד למטה במקום הקליפות, מה שהרשעים כבלעם ממשכים השפעות כרצונם להסתיר את מלכותו יתברך. כי זה כנגד זה עשה אלוקים, כך כפופה וכנגדה כף פשוטה. ועתה מפרט ומבאר סוד כך. **משה מעשיו למעלה**, שפועלים למעלה בעולמות העליונים לרצות את הקב"ה למתק הדינים, ו**מעשיו למעלה** כי נובעים מתוך הדעת העליונה אשר למעלה בשורש נשמותו העליונה, כי במעשיו מלובשת מהשבה עליונה המוכרת המעשה לשורשו העליון אשר משם נמשך בגשמיים, וכל זה הוא בחינת הייחודים של הצדיקים כידוע. ומתוך מעשיו הקדושים בבחינת נאמן ביתו כנ"ל, זכה לנבואה העליונה, כי זה מביא לזה וזה לזה, דעת מביאה למעשים נעלים ומעשים נעלים מביאים לגילוי דעת יותר עליונה העיקר הוא המעשה הנאמן, כי מי שמעשיו מרובים **החכמתו, חכמתו מתקיימת**, אך יש גם לרמז כי מי שמעשיו מרובים בקדושתם **מתוך חכמתו** אשר מלביש בהם, אזי זה הלבוש של המעשה מקיים את החכמה בקרבנו, ומי שחכמתו מרובה מתוך מעשיו, שמתוך ריבוי העשייה הנאמנת וזכה לחכמה, אזי אינו, ואור אינו סוף המלובש בתוך חכמתו מאיר בה ביתר שאת ו**חכמתו מתקיימת**. והבן היטב, ובלעם לעומת משה הוא למטה בדעת דקליפה המסתירה האלוות. **משה משתמש בכתיב המלך העליון שלמעלה**. שמשגי בדעתו הרצון העליון של הקב"ה המלובש בכל הגריאה ובכח דעתו מחבר ישראל לזה הדעת שיהיה ביכולתם כפי מדרגתם אם כן לחבר המלכות לכתר. וכן יכול לפעול שינוי הרצון העליון להפוך הכנס העליון כביכול בחינת דינים ואש להפכם לרחמים ועת רצון, ובלעם השתמש בכתיב התחתונים אשר לא קדושים המה ונמצאים **למטה** מהרצון העליון, הוא בחינת כוחות הקסמים והכישוף לפעול בטבע כרצונו ולהסתיר כביכול הרצון העליון, אשר באמת שולט אל אלו הרצונות אך משאיר מקום הבחירה למכשפים להכחיש פמליה של מעלה המה כוחות הקדושה העליונים בחינת רצון שברצונות, ויש בכוח כתרי בלעם להמשיך נבואת שקר המגלה עתידות ומבטלת הבחירה להתגבר ברצון קדוש לגלות מלכותו יתברך שמו. **ובאותו אופן** ובחינה ממש כפי שביאר רשב"י כנ"ל. **כתוב ואת בלעם בן בעור תקוסם הרגו בני ישראל בהרב**. כי על אף שפעל בקוסמותו כרצונו שהוא בחינת כתר דקליפה שמשם נמשך בדעת דקליפה המסתיר הכיבור האמתי והנצחי של ישראל לצדיקים לתורה ולקב"ה. אף אל פי כן כתר הקוסמות שלא אינו עליון ולכן הרגו בני ישראל אותו בהרב ותפילה הנקראת חרב כידוע, כי התפילה משנה הרצון העליון ככנס לרחמים כנ"ל. וכל זה בכוח נבואת משה המשפיע בישראל דעת דקדושה. **ואם עולה דעתך יותר**, דהיינו שח"י גם אתה נופל לדעת דקליפה בחינת מותרות הדעת העליון בחינת דעתך יותר, המוליד אווירים אריסיים של ניאוף, לך שאל את אותנו של בלעם איך ביותר אתה על דעתו. וכו'. כי אם יש עולות בדעתך קושיות על עליונות ישראל מעל האומות, ואתה בדעתך הנמוכה מתחבר לאומות לחשוב שנשמך הקדושה היא במקום מדרגתם ח"י אם כן נפלת לדעת דקליפה וכו' וראה להתחבר שוב לצדיקים החברים אותך שוב לתורה ולקב"ה על ידי דעתם העליונים היכולה**

לחבר אותך ממקומך הנמוך ולהמשיך עליך רחמים מהרצון והכתר העליון עד למקומך להוציא משם ולהתקרב לקב"ה ביתר שאת להגיע למדרגת הנבואה דקדושה עד שאתה בעיצמך בהרב תפילתך תכניע הקוסמות של בלעם ותלמידיו. **בא** וכנס לדעת פנימית יותר רבי יוסי ונשק בחינת זיווג דקדושה והתקשרות לצדיקים ידיו של רשב"י, ידיו דיוקא, כי ודאי זכה רשב"י להשיג אלו ההשגות על ידי ידיו שהם בחינת מעשיו העליונים בהכמתם כנ"ל וכן בחינת תפילתו בחינת יוחי ידיו אמונה הנאמר במשה שעל ידם זוכים לריבוי בא אור שמש והחכמה כנ"ל בחינת נאמן ביתי הוא כנ"ל. אמר, הרי לפני גלויה החמדה הגנוזה ויין סוד התורה, שהיה בליבי צפון בקושיה כרב דימי ותרין גנוז בליבי ועתה יצא החוצה בגילוי על ידי דבריך רשב"י. ועתה הדברים ברורים לי.

דהכא משמע, דאית עליין ותתאין, ימינא ושמאלא, רחמי דיינא, ושאלא ועבודת פוכבים ומזלות. ישראל, משתמשין בכתיבא עילאין קדישין. עבודת פוכבים ומזלות, בכתיבא תתאין דלא קדישין. אליון דימינא, זאליון דשמאלא, ועל כל פנים, מתפרשין נביאי עליי מנביאי תתאי. נביאי דקודשא, מנביאי דלא דקודשא. שהרי כאן משמע שלמרות שמן הפסוק כנ"ל נדרש דמיון הבחינות של מדרגת משה וכנגדו מדרגת בלעם עתה מוכן כי, יש בכל זאת הבחנה של עליונים ותחתונים, ימין מים ושמאל אש, רחמים ודעת עליון דקדושה דין וכנס ומותרות הדעת העליון, ישראל הקדושים עובדי פוכבים ומזלות השפלים. ישראל משתמשים בכתיבא עליונים קדושים, לפעול במעשיהם הקדושים ותפילתם ריצו הרצון העליון, לעורר הרחמים עליהם. ולעומת זה כנגד זה עשה אלוקים, המה עובדי פוכבים ומזלות ומשתמשים בכתיבא תחתונים ולא קדושים, לפעול כרצונם הקוסמות והכישוף והשפעת המזלות, להסתיר המזל העליון, הוא שורש כל המזלות הנכבדים תחתיו. אלה ישראל של ימין, מי דעת עליונה חסד וקדושה, ואלה עכו"ם של שמאל, אש, גבורה צמצום, הסתרה ודעת דקליפה ואווירי ניאוף. ועל כל פנים למרות שוויון הבחינות של משה ובלעם בעליונות השגתם בנבואה לעומת העם אשר תחתם, ככל זאת נפרדים נביאים עליונים שבישראל ובראשם משה, מנביאים תחתונים שבאומות ובראשם בלעם. נביאי ישראל קדש, המה מובדלים בעליונותם מנביאים של אומות העולם שלא מקודש הם אלה מן הקליפה והטומאה. עתה מתורצת הקושיה הנ"ל במלואה.

אמר רבי יוחנן, בגוונא דהוה (רפ כ"ב ע"א) משה, פריש מכל נביאי, בגוונא קדישא עלייה. כך הוה בלעם, פריש משאר נביאי וחרשי, בגוונא דלאו קדישא לתתא. ועל כל פנים משה הוה לעילא, ובלעם לתתא, וכמה דרין ודרין מתפרשין בגוונא. אמר רבי יהודה, באותו אופן היה משה, פריש ונבדל מכל נביאי ישראל, בנבואה קדושה עליונה הנמשכת מדעת עליונה בחינת כמים לים מכסים. כך היה בלעם לעומתו, דומה רק בכחינת מה שהיה פרוש משאר נביאי ומכשפי אומות העולם, שהיה פרוש בנבואתה שאינה קדושה והיא באמת למטה נמוכה מאד מאד ממדרגת משה וישראל. ועל כל פנים שדמיון כנ"ל משה היה למעלה, ובלעם למטה באופן שלא ניתן לערבבו אשכול נבואת בלעם בטוב אפרסמון משה, וכמה מדרגות ומדרגות רבות עד אין ספור מפרידות בניהם. וממילא מתורצים ומוכנים דברי רבי אבא ורבי יוחנן באמרם כי משה יחיד ומיוחד מקום גורתו ומחצב נשמותו העליונה והקדושה.

אמר רבי יוחנן אמר רבי יצחק, משה הוה מחרהר ואומר, שמא חס ושלום ישראל יכלו עבודה קשה, הוה הוא דקתיב, וירא בסבלותם. לפיכך, וירא מלאך יי' אליו בלבת אש וגו', וירא והנה הסנה בוער באש וגו'. כלומר, משועבדים הם בעבודה קשה, אבל והסנה איננו אוכל. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא פריש לון מכל עמין, וקרא לון בגוין, דקתיב (דברים י"ד) פנים אתם לה' אלליכם. אמר רבי יוחנן אמר רבי יצחק, משה בעת שראה קושי השעבוד של ישראל במצרים ונותן לכו להרגיש צערם ומתחבר בדעתו למקום שחם, היה מחרהר במחשבתו ודעתו העליונה ואומר, שמא חס ושלום יכלו האותה עבודה קשה, וזה הוא שכתוב וירא בסבלותם, הוא קושי צער השעבוד כנ"ל. לפיכך רחם עליו ה' יתברך לנחמו בהשגת המסר המלובש במראה הסנה, ורחם על ישראל בכחור בו לשהיה דיוקא להיות גואלם, וירא מלאך ה' אליו בלבת אש להראות לו סוד הבה בחינת מלכות, מקום האש הקליפות שבחוקק העשייה בזימנת ניאוף מצרים, איך זה האש והקליפות לא יכולים להכניע סנה ישראל עם קודש, כי בכח דעת עליונה של משה יעלו כל הניצוצות שבמצרים מן הקליפה. וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל. כלומר אמנם משועבדים הם בעבודה קשה, תוקף העשייה והקליפות והמיצר, אבל בכח דעת משה הסנה אינו אוכל. כי לא העבודה תכניע אותם אלא הם בכח משה יכניעו העבודה קשה בחינת קליפות. וזכאים הם ישראל שהקב"ה הפריש אותם מכל עמים בזכות נשמתם עליונה, וקרא להם בניו אשר נשמתם חלק אלוק ממעל ממש נמשכים ממוח האב, שהרי כתוב בניו אתם לה' אלליכם. ובפרט הבן היחיד המיוחד והנעלה ראש בני ישראל הוא משה ככל ביתו נאמן הוא, אשר יבוא ויגאלנו גאולת עולם במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. צריך להזהר מלשמוע דיבורים של רשע שהוא בר דעת, כי דיבוריו הם אוררים ארסיים של ניאוף ומולידים ניאוף בחשומע.
- ב. על ידי התקשרות לצדיקים יכול לזכות לדעת דקדושה.
- ג. על ידי התקשרות לצדיקים יכול לעלות וליחד לה' יתברך את כל עבודתיו בתורה ומצוות וכן אפילו הכרחיות הנשמי.
- ד. על ידי שזוכה לדעת דקדושה שמקבל מהצדיקים על ידי זה יכול להתגבר ולשלוט על אש היצר אשר בוערת בקרבו.
- ה. על ידי הצדיק הגדול במעלה כמשה יכולים כל ישראל לצאת משעבוד המלכות.

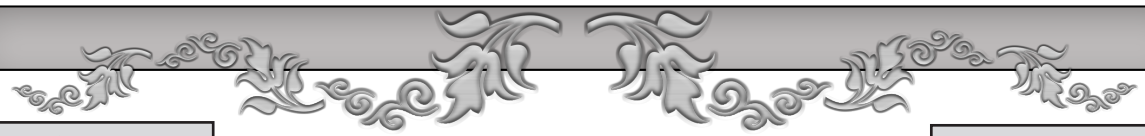
תפילה על פי הלימוד

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, שתהיה בעזרנו ותשמרנו ברחמיך הרבים, ותרחיקנו מלהתחבר עם רשעים, ותשמר אותי שלא יהיה נשמע לאזני לעולם דבורים של רשעים שהם בני דעה, אשר דבוריהם הם אוררים ארסיים של נאוף ומולידים נאוף בהשומע דבריהם. אגא ה', רחם עלי ורחיקני מדבורים אלו, כי אתה ידעת כי כשר ודם אנכי, ואי אפשר לי בעצמי להיות נשמר מהם, וגם "כי בער אנכי מאיש" ואיני יודע להבחין ולדע מי הוא הצדיק ומי הוא הרשע להתרחק מפניו. על פן עליך אני משליך את יחבי, שאתה תשמרני ברחמיך הרבים ותרחיקני מן הרשעים, ולא אדבר עמהם לעולם ולא אשמע דבריהם בשום פעם. ואפלו פשיטה ההכרח לדבר עמם, תגן בעדי בכחך הגדול ותפרם עלי ספת שלומך ותסתירני בצל כנפידך, באפן שאזכה להנצל מארס דבריהם, ותשמרני ותצילני שלא יכנס בי ארסייהם וחציהם, ולא

יזיקו לי פגם דבריהם, ותקדשני בקדשך העליונה ותזכני ברחמיך הרבים לשמירת הברית באמת, ותחמל עלינו ותהיה עמי תמיד. ובחסדך הגדול תושיענו ותעזרנו ותכניע ותשבר ותעקר ותבטל קלפת בלעם הרשע מן העולם שהוא פגם תאות נאוף, ותמשיך עלינו ועל כל עמך ישראל קדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום, וקדשת כל הצדיקים האמתיים שומרי הברית באמת, בזכותם תחינו ותושיענו שנזכר גם פן להיות שומרי הברית באמת. ותשמרני ותצילנו מעתה מפל מיני פגם הברית ומכל מיני הרהורים רעים ומכל מיני בלבולים וערובי הדעת, ותזכני לקדשת הברית ולקדשת הדעת בתכלית השלמות באמת: ותרחם עלינו ותצילנו תמיד מן הפגם ומן הקפדות, ונזכר להיות טוב לכל תמיד, ולא יהיה בלבנו שום פעם וקפדא ושום קנטור בעולם כלל, ותקרבונו לעבודתך באמת. ונזכר להתקשר באמת לצדיקים אמתיים:

ואל התורה הקדושה ולהישם ותפרך באמת ובתמימות ובאמונה שלמה, בהתקשרות אמיץ וחזק לעולמי עד ולנצח נצחים. "טהור עינים מראות ברע" קדשנו וטהרנו מכל מיני טמאות וזממות, ובפרט מפגם זממת תאות נאוף. "הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משונאי וממעמקי מים", העליני "מבור שאון מטיט הנון", הצילני מפגם הדעת, הצילני מלטני פדני מהרהורים רעים ממחשבות רעות, עזרני פי עליך נשענתי, כי אין לי על מי להשען כי אם על אבי שבשמים. וקיים בי מקרא שפתי, "זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טמאותיכם ומכל גליליכם אטהר אתכם. אל תעזבני ה' אלוקי אל תרחק מפני. חושה לעזרתי ה' תשועתי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי":

לעילוי נשמת מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונה רוחמה, ולדוע של קיימא וכן לרפואה שלמה רחל בת מול ורמונה רוחמה בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה.